

▶ 6 Abril, 2015

Ricard Planas Camps Director de la revista 'Bonart', que celebra el seu 15è aniversari

“La creativitat fa eixamplar les ments”

PREMIS • La revista 'Bonart' lliura els seus premis demà a l'Auditori de Girona i dijous a La Virreina de Barcelona **15 ANYS** • La revista celebra el seu 15è aniversari i obre una via de col·laboració amb El Punt Avui

Xavier Castillón
GIRONA

La revista *Bonart* ha aconseguit, des de Girona, ser l'única revista especialitzada en art publicada en paper –complementada amb el seu diari digital a internet– i en català. Ara està celebrant el seu 15è aniversari: una commemoració que va obrir el setembre passat, amb un acte sota la cúpula del Teatre-Museu Dalí de Figueres, i que aquesta setmana continua amb el lliurament dels IV Premis Bonart en dos actes que tindràn lloc demà dimarts a l'Auditori Palau de Congressos de Girona (20 h) i dijous vinent a La Virreina, Centre de la Imatge, de Barcelona (20 h), amb guardonats diferents en cada acte. Al capdavant de *Bonart*, convertida ja en un projecte més ampli anomenat Bonart Cultural, hi ha Ricard Planas (Girona, 1976), director de la revista, que coedita amb la seva mare, Anna Maria Camps. Ella li va encomanar la passió per l'art i el seu pare, Narcís Planas –president del consell assessor–, l'ofici de periodista. *Bonart* és una empresa familiar, “com n'hi ha tantes a Catalunya”.

Com heu arribat a ser, en quinze anys, l'única revista d'art en català publicada en paper i una de les poques de l'Estat?

Amb un gran esforç. Si t'especialitzes molt, sempre corres un cert risc, però tens l'avantatge que domines molt el teu sector. També hem arribat fins aquí gràcies a haver anat obrint el nostre ventall d'activitats: vam començar amb la revista i vam seguir amb el diari digital, fins a arribar a la gestora cultural, que per nosaltres ha estat molt important perquè ens ha permès passar a organitzar es-

deveniments. Bonart Cultural és ara una editorial de continguts en paper i multimèdia i una gestora, a través de la qual fem també activitats per al tercer sector: hem col·laborat amb La Marató de TV3, la Fundació Autisme Mas Casadevall, la Fundació Estany, que dona suport a persones amb discapacitat intel·lectual, etc. L'art sempre ha tingut aquesta voluntat de retorn a la societat. A través de la gestora estem treballant en projectes importants com ara la Fundació Lluís Coromina, de Banyoles, i més recentment la plataforma Focus Engelnhorn, de Palamós

Com i per què neix 'Bonart'?

Jo em dedicava a fer crítica d'art en l'àmbit de Girona i comarques i un dia em vaig aixecar i em vaig plantejar: i en l'àmbit català, què hi ha? Poquíssim. I en català? Res. Per tant, es tractava d'assolir la normalització en aquest camp. Un dels referents que teníem era *Papers d'Art*, la revista de la Fundació Espais, que encara existia quan vam fundar *Bonart*, però ja només feien un parell de números a l'any. I nosaltres vam començar amb una periodicitat mensual, per intentar difondre d'una altra manera la realitat artística. No ha estat fàcil arribar fins aquí, perquè aquest és un sector que algunes vegades es fa més petit del que realment és.

A què es refereix?

A la manera com s'explica l'art: sovint ens hem passat de críptics. I això es pot resoldre en alguns casos abaixant una mica el nivell, però en altres no cal: només s'han d'explicar les coses des d'un altre vessant.

Últimament s'ha parlat molt d'art i sobretot del Macba...

Sí, estem en una societat en què, lamentablement, les úniques notícies importants del món de l'art són aquelles que tenen a veure amb una obra d'art que han robat o s'ha fet malbé, una polèmica com la del Macba, coses molt tendencioses que embruten o distorsionen la realitat. I, en canvi, no es parla del dia a dia de l'art, de tot el que estan fent els museus, de la seva important tasca educativa, i d'altres àmbits al marge dels museus en què l'art també aflora, des dels tallers als centres cívics i molts altres espais que generalment no tenen repercussió mediàtica.

I 'Bonart' se'n fa ressò?

Sí, almenys hi hem posat la nostra petita engruna. Evidentment, no pots arribar a tot arreu, però en quinze anys hem tingut prou temps per anar tractant els temes més diversos i de tots els nivells. Així també vas construint un mapa molt més ampli de la realitat artística. Si només et centres en l'alta cultura, entre cometes, et perds molt i molt de l'ampli espectre artístic i cultural. Nosaltres preferim fer una feina de formiguetes, parlant no només dels grans noms sinó també dels artistes poc coneguts o que acaben de començar. És una tasca amb menys reconeixement, però la volem fer.

Les galeries i l'art en general han patit molt la crisi, no?

Sí, però com tots els sectors s'ha hagut de reconvertir molt, de dalt a baix. La galeries de fa trenta anys s'assemblen poc a les actuals, perquè els galeristes han hagut d'assumir diferents papers i fer de comissaris, de promotors d'esdeveniments, de difusors a través de les noves tecnologies... A més, la millora

dels transports ha comportat una gran internacionalització del sector i és difícil de competir en un món globalitzat en què la gent busca per internet, agafa un bitllet *low cost* i se'n va veure una exposició on sigui. Això obliga a reconvertir-se perquè qui no canvia per adaptar-se a aquesta nova realitat desapareix... i qui canvia també corre el risc de desaparèixer. No hi ha res segur. En tot cas, la

potència de l'art no es circumscriu només a les galeries.

En tot cas, com valora la situació de les galeries gironines?

És cert que Barcelona concentra bona part de l'oferta, però aquí hi ha també galeries i altres espais d'art que estan molt bé i, a més, tenim la sort que estan molt descentralitzats: no només són a Girona, sinó també a Figueres, Olot, Cadaqués,

► 6 Abril, 2015

Ricard Planas, a les oficines de la revista 'Bonart'. A la mà té una petita escultura que va fer quan era adolescent: un autoretrat tridimensional que ja mostrava les seves inquietuds artístiques de joventut ■ MANEL LLADÓ

Colera, Torroella, Blanes... L'activitat creix més a l'estiu i a la Costa Brava, però cada vegada s'escampa més enllà d'aquests límits.

Per a una revista d'abast català és un problema tenir la seu a Girona?
No, en absolut. De fet, el 80% dels nostres col·laboradors són de Barcelona. Nosaltres tenim l'oficina a Girona i ara n'obrirem una altra a Barcelona, sobretot per fer-hi activitats complementàries.

I, a més, lliureu els vostres premis en dos actes a les dues ciutats.

Sí, perquè ens sentim tan arrelats a les comarques gironines com a Barcelona. Vam començar a fer-ho en l'edició anterior, ara fa dos anys, a la Fundació Valvi de Girona i a la Fundació Vila Casas de Barcelona.

Com plantegeu aquests premis?

Hi ha molts altres guardons que lliuren els crítics, els gestors culturals, els museòlegs... En el nostre cas, el jurat som la gent de la mateixa redacció, que veiem molt el dia a dia, com es treballa i què està passant en el món de l'art en un sentit ampli, i premiem el que nosaltres considerem que és important o val la pena destacar. Evidentment, podríem donar 200 premis cada dos anys, però ho acotem a 6 o 7 guardons en cadascun dels dos actes.

Prioritzant quins criteris?

En molts casos són premis a trajectòries que no sempre han tingut prou reconeixement en el món de l'art. Aquest seria el cas, aquest any, de Juanjo Gallardo, que fa molts anys que programa exposicions al castell de Benedormiens de Castell-Platja d'Aro, sense grans recursos, i s'ho mereix perquè això fa caliu i ha convençut l'Ajuntament que val la pena apostar per l'art. I també premiem el Mini Print Internacional de Cadaqués, perquè un concurs de gravat com aquest, que ja té 85 edicions, és un autèntic miracle, i no pot ser que no li hagin donat mai cap premi. En el cas de la Fundació Mas Casadevall, fem un reconeixement a una entitat que ha aconseguit que André Ricard els hagi cedit dissenys industrials perquè hi treballin persones amb autisme, i això té prou mèrit, com també en té el programa Indika, de la Diputació de Girona, que apropa el patrimoni als escolars. I al costat d'aquests guardonats, que fan una tasca molt important però poc mediàtica, premiem també el Teatre-Museu Dalí en el seu 40è aniversari, el director de cinema Albert Serra, la fàbrica de creació barcelonina Fabra i Coats o l'artista Eduard Aranz Bravo. I, entre altres guardons, premiem El Punt Avui i TV3 per l'aposta cultural que fan.

En aquests dos actes també es presentarà 'La Bíblia de Bonart'.

Sí, pel nostre desè aniversari vam fer una exposició a la Fontana d'Or de Girona, titulada *Bonart miracle*. Ens agrada molt riure'ns de nosaltres mateixos. En aquest cas, la *Bíblia* és un recull del primer article que han publicat a la revista durant 15 anys els gairebé 400 col·laboradors que hem tingut. Havíem de posar-hi un nom, que podria haver estat *Catàleg recopilatori*..., però vam dir: "És que això és una Bíblia!" I ens ha sortit un volum de 1.300 pàgines en paper de Bíblia, amb format de Bíblia i cobertes en color vermell Marlboro. Perquè som una Bíblia laica! [riu].

El resultat és una reflexió col·lectiva d'aquests quinze anys?

Jo crec que sí. No hi ha cap fil conductor ni sistematització, però a través dels articles d'aquestes 400 persones de tot el territori es pot veure qui treballava al món de l'art en aquesta època, de què es parlava o quines problemàtiques hi havia.

Hi ha previstes dues publicacions més per aquest 15è aniversari.

Sí, l'una és un recull d'editorials i articles meus, que sortirà l'any vinent. A diferència de la *Bíblia*, en aquest cas sí que estarà estructurat d'una manera més premeditada, per buscar les polaritats positives i negatives, plantejar quins conflictes hauríem d'intentar resoldre i reflexionar sobre els grans museus, les fires d'art i, en resum, la política pròpia que hauria de tenir aquest país en matèria d'art.

I l'altre projecte?

Serà el catàleg d'una exposició itinerant sobre les portades i les tipografies de la revista, que farem a partir del setembre, amb la Diputació de Barcelona. Nosaltres donem molta importància a la tipografia i hem treballat amb diversos tipògrafs catalans i estrangers, que ens han aportat diferents tipus de lletra en relació amb l'obra dels artistes consagrats als quals dediquem les portades i els creadors emergents que ocupen les contraportades. També hem arribat a un acord perquè els alumnes de Pere Àlvaro a l'Escola d'Art i Superior de Disseny d'Olot creïn tipografies expressament per nosaltres.

Així la revista es converteix en un banc d'experimentació creativa.

I més que ho serà. Jo crec que el futur de les revistes en paper és aquest: ser sobretot un objecte de culte, de disseny, amb un valor afegit. El dia a dia el poden assumir millor els formats digitals.

Ara també heu obert una via de col·laboració amb El Punt Avui.

Sí. Som dos mitjans que tenim una òptica nacional i ens podem complementar en continguts, difusió mútua, etc., a través dels nostres portals i publicacions i també de la important plataforma de televisió que té El Punt Avui.

Tornant a la gestora, és fàcil transmetre a les empreses el valor afegit que els aporta la cultura?

Cada vegada més els empresaris s'internacionalitzen, viatgen i veuen la importància que les empreses de fora donen a la cultura, no per cobrir l'expedient, sinó com una inversió en coneixement que pot enriquir els seus plantejaments de negoci. Invertir en cultura ja no és només una qüestió de costos i de rèdits, que també, sinó que a més se'n poden treure moltes coses: captació, d'imatge, d'I+D... La creativitat fa eixamplar les ments i només així podem evolucionar. ■